

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Gasparis Barzaei Belgae E Societate Iesv: B. Xaverii
In India Socij**

Trigault, Nicolas

Coloniae, 1611

XIV. Saracenorum sibi animos conciliat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45183

hominis honorem & gentis famam quoquo modo refarciret: sed nihil unquam profecerunt. Antequam verò à Iudæis ad Saracenos veniamus, non omittendum puto, quod Gaspar quoque narrabat: eo tempore Iudæos non paucos in montem Sion conuenisse, & toto triennio Messiam frustra expectasse; sed certum est eos ad eum prius iudicandos deuenisse, quam Messiam ad eos festinafse liberandos.

CAPVT XIV.

Saracenorum sibi animos conciliat.

ARMVZIAE & numero & potentia, quippe cuius Rex esset Saracenus, præstabant ceteris Saraceni, quibus Gaspar, omne hominum genus animo completens, ad salutis viam præire magnoperè optabat. Initio quidem ab ijs lapidibus non semel est salutatus, cum nola pueros ad Christianam doctrinam conuocaret: verum deinde postea odio in venerationem conuerso,

uerso, supra panem quàm credi potest, eum colebant; à lapidationibus certè posthac abstinuerunt; nisi quòd in celebri illa pòpa ad Sacellum Diuæ Virginis, pro arce Monajam instituta, lapis temerè in turbam confertam coniectus puerum vnum vulnerauit; sed incertum, ab Saraceno, Iudæo, an alio quolibet missus. Quin potius illum flexis in terram vsque poplitibus supplices salutabant; manum etiam qui plus audebant osculabantur; quidam etiam magis verecundi vesti dumtaxat reuerentiæ causa osculum dabant.

*Quanti
Gasparẽ
facerent
Saraceni.*

Noctu cum per urbem incedebat, quod propter vim æstus, & negotiorum multitudinem persæpè faciebat, non solum non erat inter medios Mahometanos securos; verum etiam si fortè eum per tenebras agnouissent, è via statim honoris causa discedebant, cumque eo agere sibi existimabant esse honorificum, si quando Christianorum aliquem opprimerent, scheda Gaspar vel monebat vel rogabat, vt ab
inui-

iniuria abstinere: eadem ipsi libertate ad eum, si quid à Christianis paterentur recurrebant; nec erat eorum quisquam, qui non faceret imperata. Vulgò eum Zachariæ filium appellabant, vel sanctitatis zeliq̄ue similitudine, vel quod Pythagoricam illam animorum metempsychosin agnoscerent, & Baptistæ animum in Gasparis corpus crederent emigrasse: magnum quoque Christianorum Caciz, quorum quidem solùm tres in orbe toto varijs in sectis esse fabulantur, è quibus vnum esse Gasparem sibi persuadebant.

See hoc admirabilius & insolens planè honoris genus Gaspari ab ijs exhibitum. Nocte intempesta multis facibus tenebras vincentibus, in templum suum (Coranum vocant) magno comitatu induxerunt, & ad summum vsque deduxerunt inspectante tota ciuitate, quæ iure solemnitate pompæ ex accensis facibus æstimabat, & facilè mirabatur. Hic celâre illum nihil, sed omnia reserant

rarunt: cum alij vestem, alij vestigia
 illius osculis interea venerarentur.
 Et tamen etiam proposita morte, ne
 ex aliena secta quisquam ingredia-
 tur, Mahometanis legibus est inter-
 dictum. Verum illi sic Mahometem
 explicabant, noluisse illum tam in-
 signi virtute viros excludere. O
 quid non vnus viri potest virtus, et-
 iam apud gentes immanitate barba-
 ras! Nec tum solum illis ibi adfuit,
 sed etiam feria sexta, quam illi fe-
 stam habent, cum eis agebat non in-
 frequenter. Quæ verò enarrata, mo-
 destissimus Gaspar spe fructus, quã-
 quam inuitissimè, & quia impedire
 non poterat, patiebatur. Tantam
 porrò Gaspari venerationem &
 sanctitatis opinionem hæc ferè con-
 ciliarunt. Videbant hominem sum-
 ma doctrina & auctoritate apud om-
 nes ita se abijcere, vt nola vica-
 tim pueros conuocarent, mancipia
 instrueret, agris adesset, & cum om-
 nium mercatorum opes in eius
 quodammodo essent potestate, ob-
 stupecebant eum in nosocomio vi-
 uere,

uere, stramineo in cubiculo, inque victu magnam asperitatem obseruare; tantam porrò in vestitu esse negligentiam & paupertatem, vt non pannosus solum assutis temerè partibus, sed etiam lacer incederet. Quà eius paupertatē initio Christianorum auaritiæ & tenacitati adscribebant, atque etiam obijciebant. Quare Lusitani vestes certatim ei offerre, quodque nullam admitteret, propè succensere; asserere fidei ignominia & dedecus, ac sibi quoque inuri, quibus id crebrò Turcæ & Saraceni exprobrarent: quod cum Gaspar persuadendi causa dictum putaret, constanter respuebat. Ad extremum Turca, mercator copiosus, pannum ex vndulata veste per Iudæum quendam mittit, rogās vt eo vtatur, nec posthac ita lacer incedat. Sensit Gaspar scomma potius esse quàm donum: itaque dictum, quoties sibi à Christianis vestis esset etiam propè per vim oblata, Iudæum ad negotiatorem actis gratijs cum pāno remittit. Vul-

*Eximius
Lusitanorum in
Gasp. arē
affectus.*

gata res est, & Christianorum liberalitas, Gasparisq̄ue paupertas illustrior euasit: sed tandem cum neque vestis vltra permetteret, neque illi vrgendi finem facerent, permisit fieri nouam. nec mora; vbi id cognitū, propè omnes vt id præstarent contenderunt: denique ita conuenit, vt alius aliud, suam quisque partem donaret. Ea omnia Gasparem celebrem, restitutiones verò factæ Saracenis etiam gratum effecerunt. quod enim illi iam pro amisso habebant, cum reddi sibi viderunt, non aliter acceperunt, quam si à Gaspare, quē satis sciebant horum esse causam, donaretur. Ex his denique omnibus magnus erat animorum motus. dicebant enim nonnulli, iam tempus quo impostor Mahometus aliam se illis legem daturum promiserat, abijsse; itaque non pauci in Christianam fidem propendebant: sed hæc pluribus, sequentibus capitibus prosequemur.

CAPVT